

Furianti naší politiky se usadili v Opavě

Stroupežnického sousedská komedie určuje i ve Slezsku, kdo zaplatí volební rundu zelené

Jiří P. Kříž

Václav Dubský (Michal Stalmach) ve sklepeš naráží. Synek starosty (Kostas Zerdalolu) naráží v rodinné hospodě dvojsmyslně sud piva, ale možná i svoji Verunku Buškovou (Blanka Fišerová), pro změnu dcerku prvního radního (Petr Vaněk), se kterou po chvíli, kdy si sousedi na tabuli konzumace v šenku píšou čárky sami, ze sklepa vylézají.

To je výchozí situace Černínovy úpravy a zpřítomnění Stroupežnického Našich furiantů v opavském Slezském divadle. Úpravy dynamické, radikální, s proměnou pozdně obrozenecké sousedské komedie v sarkastický atak proti od té doby nijak nezměněné zanedbanosti, nabubřelosti, přezvovitosti mnohých, možná konečně i nadpoloviční většiny komunálních politiků českých, moravských i slezských.

Zdeněk Černín nastudoval Furianty už v brněnském Městském divadle, kde slavili značný úspěch. Jak od času alespoň dílčí práce na národu

roli dědičné doba pokročila v drobtech domácí politiky jen k volebním šavlovačkám a plivancům, a většinou jen na téma, kdo bude ponocným s přílepšením na Vánoce, stali se Naši furianti doslova břítkým „cajštýkem“.

Všude jsem byl a všude jsem ležel

Ironická je v inscenaci každá věta. Vždyť i ti venkovští vzdělanci, vysloužilý voják Bláha (Marek Kunc) a švec Habršperk (Martin Táborský), se zmožou jen na usvědčující „všude jsem byl a všude jsem ležel“. Nevíme my o světě všechno také jen z našich leženi na Zlatých pískách, v Markarské nebo na Grand Canaria? Panečku, celý svět už známe!

Z jeviště se to v kostýmech a na scéně stabilního Černínova výtvarníka Jana Duška na diváky valí jako krupobití. K fackám není ani při muzice nikdy daleko. První radní s vědomím „já pán, ty pán“ a s požeňnáním členů obecního výboru pytláci, až se hory zelena-

Lid se politikům díví: Zprava Petr Klimeš (křejčí Fiala), Hana Vaňková (jeho žena Tereza), Blanka Fišerová (Verunka), Michal Stalmach (Václav).

ji. Se soudem nad autorstvím paličského listu jsou ovšem výboři hotovi hned i bez soudu...

Diváci v hledišti se na Furiantech krásně baví, neboť své pappenheimské dobře znají. Zákusem navíc k dobré zábavě jsou nádherné songy Jiřího Pavlici, primáše Hradišťanu. Jeho Otevři, má milá, něco ti nesu, je sebráním harmonií a vícehlasů z celého Dolňácka. Zpěvná Markýtcina Mohla jsem se dávno vdát je leitmotivem inscenace.

Škoda jen, že i lehce zapamatovatelná melodie je nad intonační síly opavské novicky Lenky Kalousové.

Černín naučil opavské herce v každém výstupu hrát nadobraz. Některé už jsem vyjmenoval, podíl na bravurním celku nesmím ale upřít ani Haně Vaňkové (žena křejčíka Fialy Tereza), Sabině Muchové, dřive Figarové (jejich dcera Kristýna) – a všem ostatním.

Do Opavy by měli jezdit na Naše furianty povinně i naši poslanci, aby viděli, jak jsou směšni třeba v Otázkách Václava Moravce, když Sedmičku na Nově už jim chválabohu zrušili.